

REDESCOBRIR EL CRIST

MARINA GINEBRA

La Marina és membre de la Fraternitat Franciscana Seglar d'Arenys de Mar. En aquest escrit ens narra la història de la seva conversió, aquells fets i persones que l'han ajudat a redescobrir el Crist.

Vull compartir amb vosaltres el testimoni de la meva conversió. Vaig néixer en una família que no era gens practicant, els meus pares tenen fe, però a la seva manera, els meus avis tampoc anaven mai a missa, només per batejos, comunions, casaments i enterraments, així que a casa mai no es parlava de Déu ni de religió. La meva àvia paterna em va ensenyar el Parenostre i, a l'escola de la Presentació on vaig anar-hi, vaig fer alguna cosa de religió. Tampoc vaig anar a catequesi per fer la comunió, la vaig fer a la parròquia i no recordo haver-hi anat gaire.

Amb tot això, vaig créixer com molta gent d'avui dia, pensant que l'Església, la missa i totes aquestes coses eren un rotllo, que no servien per a res. Em vaig crear un Déu a la meva mida i així anava fent. Repeteixo que crec que és la situació de molta gent d'avui dia, una situació molt diferent a la d'abans, quan a les famílies es transmetia la fe i el respecte a Déu de pares a fills, tots anaven els diumenges a missa i la religió era una part important en la vida de família. Jo ja no vaig viure la religió com una cosa que es donava per fet, per a mi la religió ja era una cosa totalment opcional i, a més, no estava de moda.

Però puc dir que sempre he sentit Déu a dins meu, malgrat no tenia ni idea de res i com que l'Església era avorrida i tothom en parlava malament, vaig començar a fer tonteries, moltes tonteries i de moltes maneres.

Quan no tens Déu a la teva vida, tens un buit molt gran i intentes omplir-lo com pots,

buscant alternatives a la religió: tarots, reiki, canalitzacions, teràpies alternatives, constel·lacions i moltes coses més que ara em fa pànic només de pensar-hi. A més, et fan creure que tot val, només importa ser feliç, només importes tu, i arriben les separacions, els trencaments, les males relacions... Hi ha moltes coses de les que no em sento orgullosa, però és important dir-ho. Crec que és bo que siguem capaços de conèixer-nos tots, com a comunitat, amb les nostres coses bones i també les dolentes, perquè de tot s'aprèn, d'allò bo i d'allò dolent. I ara sé que Déu sap transformar tot el que és dolent en bo, perquè sense el que he viscut no seria jo.

Un dia, preparant la comunió del meu fill mitjà i el bateig del petit (seguia amb la rutina familiar de batejos, comunions, casaments i enterraments), fra Eduard va demanar si podia venir a casa a conèixer-nos i veure si el meu fill gran volia fer la confirmació. Confirmació!... això era nou per a mi, però vam quedar que vindria i va venir. Parlant, em va comentar per fer de catequista, jo, que no sabia res. Suposo que Déu li va fer veure com ho necessitava, perquè sempre havia estat un desastre, i aquell dia li vaig dir moltes bestieses a l'Eduard. Ell va insistir i va convèncer el Gerard per anar a catequesi de confirmació. I jo, al final, li vaig dir que aniria a les reunions de catequistes, però que no em veia capaç de fer catequesi.

I així vaig començar, ja fa tretze anys d'això. Vaig començar amb les reunions, després vaig fer catequesi.

Al cap d'uns anys em va proposar d'entrar en un petit grup per preparar-nos pel Terç Orde i també vaig anar-hi. La set de Déu era molt gran i el cor em demanava sempre més..., però hi ha un problema. Quan et passa com a mi, que una gran part de la teva vida la passes sense conèixer Déu, quan el coneixes, al cap d'un temps t'adones que necessitaves treure molta brutícia de l'interior, algunes coses les pots arreglar, però n'hi ha que costen molt d'arreglar, tens moltes lluites internes, moltes, hi ha molta feina a fer, penediment, penitència, molta pregària...

Ara puc dir que Déu és el centre de la meva vida, que estimo Jesús amb tot el meu cor, que realment la meva promesa de terciària la sento present cada dia en tot el que faig. Tot el que soc és de Déu i no vull res més que a Ell. Encara estic netejant el passat, encara soc molt pecadora. Sempre li dic a Déu: "Pare meu, soc un desastre, però soc el teu desastre, perquè sé que tu m'has fet així i m'estimes tal com soc".

He de dir que en tot aquest camí de conversió l'ajuda dels frares i de la comunitat ha estat molt, però molt important; jo sola no hagués pogut fer res. Però també he de dir des de la meva experiència, que ens falten mitjans per ajudar la gent que està tan perduda com jo ho estava abans.

Avui dia, la gent no coneix Déu, i no podem esperar asseguts que vinguin solets a l'Església. Hem de sortir a parlar de Déu, hem de buscar maneres noves per sacsejar la gent i deixar que l'Esperit Sant actuï en el cor de les persones, hem de ser valents i capaços de fer el que Déu espera de nosaltres.

Hi ha molta pobresa, però a mi la que més em preocupa és la pobresa de l'esperit. El meu desig seria una comunitat més activa, evangelitzadora, menys burocràcia i més acció. Hi ha molta gent fora al carrer, com jo abans, esperant un Eduard que li obri les portes de Déu. No cal que

sigui un frare, els laics també tenim molt a fer, hem d'estar al costat dels frares i ser una part de la comunitat que els ajudi a evangelitzar i procurar pels nostres germans. Moltes gràcies!

